

U OVOM BROJU:**PROROK JEZEKILJ***Dejvid Edini***REFORMACIJA ILI
PROBUĐENJE?***Džim Elif***BOŽJA OBEĆANJA***Jan Vareca***ZDRAVA NAUKA***G.T. Starling***HVATANJE MALIH LISICA***David R. Reid***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

Uredništvo: Jan Vareca, Marina
Bako, Branko Milijašević, Vlatko
Dir, Jelena Janjić. **Saradnici:**
Janko Bako, Marika Eterović
Mansel.

www.siont.net

*"Pohvatajte nam lisice, male lisice, što kvare vinograde,
jer naši vinogradi cvatu." (Pesma nad pesmama 2:15
RDK)*

Kakve su to "male lisice" i zašto su toliko štetne? Kakva se duhovna lekcija krije iza ovog upozorenja?

Svaka mala pojava starog života - neka navika, mala sebičnost, uobraženost koja nije razapeta, naklonost ka nepraštanju učinjenih prošlih tuđih nepravdi - sve ovo i još mnogo više su te "male lisice". To nisu neki jasno vidljivi gresi, već oni pritajeni i najčešće zamaskirani sa lažnom svetošću, ili pod plaštom religioznosti. Ove "lisice" su dakle veoma lukave, pravi su majstori obmane i prerusavanja. One su veoma opasne, jer našoj duši uskraćuju rod duhovni (Gal. 5:22-23). One kvare ono što bi u stvari moglo da bude na veliku radost i slavu Bogu. Iz tog razloga Gospod zapoveda da ih pohvatamo. Dakle, mi ih moramo pohvatati, to je naša obaveza. Kako ih hvatamo? Hvatamo ih našim priznanjem tog "malog" i prikrivenog greha i našim pokajanjem zbog njega počinjenog, a Gospod zatim ovu štetočinu utamani zauvek (1. Jn. 1:9).

Nema velikih i malih grehova. U Božjim očima svaki greh je podjednako crn i opasan. "Male lisice", ti "prikriveni gresi" opasno prete da spreče lozu, čiji pupoljci toliko obećavaju, da ostane bez roda, a još gore da nikada ni ne donese roda, uprkos svojoj potencijalnoj plodnosti (Jn. 15:1-8).

Dragi naši čitaoci,

sada je vreme, sada je "sezona lova na male lisice", jer kad jednom načine nepopravljivu štetu, onda će biti kasno... Ne dopustite da vam današnji "mali gresi" progutaju sutrašnji veliki blagoslov. Džon Bunjan je to lepo rekao: "Jedna mala rupa će potopiti veliki brod, jedan mali greh će uništiti celog čoveka."

Vaša, SIONSKA TRUBA.

www.siont.net

PROROK JEZEKILJ

Dejvid Edini

Prorok Jezekilj je imao oko 25 godina kada je počeo da se obučava za sveštenika. Kako je i njegov otac, Vuzi, bio sveštenik, Jezekilj je bio upoznat sa svim tradicijama jevrejskog sveštenstva i bio je predodređen za službu Bogu u hramu. To je trebalo da bude njegov životni poziv - njegov život. No, 597. godine pre Hrista, njegovi planovi bivaju iznenada uništeni kada je haldejska vojska njega i oko deset hiljada drugih ljudi oterala u izgnanstvo. Više nije mogao biti sveštenik u hramu. Međutim, Bog ga je izabrao za svoga proroka koji će izgnanicima objasniti značenje uništenja Jerusalima, dati im odgovor na njihovo pitanje: "Zašto Bože?" Njegov poziv tako postaje da izgnanike iz njihovog duhovnog otpadništva vrati natrag Bogu, objašnjavajući im zašto ih je sustigao takav Božji sud.

Njegova poruka nije bila ni malo omiljena. Obrazovanje koje je stekao nije ga pripremio za ulogu proroka. Bila je potrebna posebna priprema da se osposobi za ovu službu. Tako, u prvom poglavlju Jezekilja vidimo kako mu Bog govori preko njegovih očiju (ono što je video), preko ušiju (ono što je čuo), čak i preko osećanja. U prvom stihu čitamo: "Kad bejah među robljem na reci Hevaru, otvoriše se nebesa, i videh utvare Božje." Treći stih zatim nam kazuje: "Dođe reč Gospodnja Jezekilju sinu Vuzijevom, svešteniku". Na kraju istog stiha stoji: "... i onde dođe ruka Gospodnja nada nj." Ruka Božja ga je izabrala i formirala za poseban zadatak.

Oluja

Gledajući prema severu, Jezekilj je video kako se približava oluja sa grmljavinom, bljescima munja i blistavim spektakrom boja. Usred tih oblaka, Jezekilj je ugledao Božji presto. Video je nešto "kao Boga". Primetite da on veoma pažljivo bira reči, on priznaje da nikad nije zaista video Boga. On piše da je video nešto slično ljudskim oblicima, okruženo slavom i Božjom moći. Dakle, iz istog pravca odakle su došli osvajači, Jezekilj je ugledao Boga na samom čelu. Ugledao je vrhovnu Božju moć, kako upravlja prirodom i tokom istorije. Video je vatru svetosti i suda i dugu koja je govorila o Božjem savezu sa stvorenjima. Video je neka

"živa bića" i primetio da njima upravlja Duh. Gde god bi Duh išao, oni su ga pratili i posred tih bića pojavilo se užareno ugljčevlje vatre koja se kretala tamo-amo. U Jezekilju se pojavio strašan osećaj bezvrednosti dok je gledao ovu viziju Božje veličanstvene slave.

Svoju reakciju je objasnio jednom jednostavnom rečenicom: "Videh, padoh ničice" (Jezek. 1,28). Jezekilj beše ostao bez snage da stoji na nogama. Taj osećaj Božjeg veličanstva i moći - praćen svešču o sopstvenoj malenkosti - neophodan je pre nego što i mi možemo pristupiti teškom zadatku kakav je Jezekilj trebalo da obavi: **da pozovemo otpadničku crkvu nazad svome Bogu.**

Međutim, proroku nije bilo dopušteno da dugo ostane pognute glave - ničice. On beleži: "Čuh glas koji mi govoraše... I reče mi: "Sine čovječji, na noge da s tobom govorim!" I uđe u me duh, kako mi progovori, te me podiže na noge, i ja čuh glas onoga koji mi govoraše" (Jezek. 1,28; Jezek. 2,1-2).

Obratite pažnju na Duha koji uliva snagu i na reč koja prosvetljuje. On nije mogao ostati snužden pred Bogom. To nije bio Božji cilj. On je trebao da stoji. Trebalo je da čuje Božju reč; trebalo je da bude poslan na Božji zadatak.

Na noge

Ponekad smo u stanju da izrazom lica pokažemo svoju nesposobnost dok protestujemo ili se "sveto" izgovaramo: "Gospode, ja ne mogu to uraditi. Nemam snage za to. To je previše za mene..." Sam Mojsije je rekao: "Gospode, pozovi nekog drugog..." Jeremija je rekao: "Ne znam da govorim. Ja sam još dete..."

Svi se mi osećamo bespomoćnima u nekim momentima svoga života. No, Jezekilju je rečeno da ustane i prihvati nalog koji mu je upućen. Gospod je upotrebio naziv "sine čovečji" da istakne Jezekiljevu čovečnost. "Sine čovječji, na noge, da s tobom govorim!" I uđe u me duh... te me podiže na noge" (Jezek. 2,1-2).

Delo Svetoga Duha i Božja vest uvek su čvrsto povezani. **Božju reč zaista čujemo samo po**

Svetome Duhu, Božju reč zaista razumemo samo po Svetom Duhu. Snagu za izvršenje Božje reči opet dobijamo samo po Svetome Duhu.

Setite se Pavlove molitve za hrišćane u Efesu: "... da vam da silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom Njegovim za unutrašnjeg čoveka, da se Hristos useli verom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni" (Ef. 3,16-17). Uporedite to sa Jezekiljevom vizijom: "I uđe u me duh... te me podiže na noge". Ima to dodirnih tačaka, zar ne?

Duh ga je učinio sposobnim da čuje Božji glas, naročitu Božju reč za njega. Danas treba da tražimo takvo iskustvo od Boga dok iskreno slušamo Njegovu reč. Tada ćemo biti svesni da Duh ispunjava naše živote i da nam govori. Dok Duh u nama deluje doživljemo novu viziju, doći do novog shvatanja Boga i steći novu sposobnost da ga poštujemo. Božji je Duh podigao Jezekilja na noge govoreći: "Slušaj sada Božju reč. Slušaj vest koju ću ti preneti i koju ćeš ti preneti ostalima". To za Jezekilja beše pravi početak. Lična reč Gospoda - "Da s tobom govorim" - neprestano mu se javlja u ovoj knjizi.

Jezekilj kaže: "... i ja čuh glas onoga koji mi govoraše". Neposredno nakon toga čuo je poziv "Sine čovečji, ja te šaljem k sinovima Izrailjevim... kaži reči moje." (Jezek. 2,3-7). Prvi naglasak beše na slanju Jezekilja sa Božjim ličnim otkrivenjem odmetničkoj deci Izraelovoj. Glas reče "Šaljem te narodu Izraelovom. Određujem te za užasno težak zadatak i položaj". Svi bismo se mi radovali da budemo poslani na mesto gde cveta preporod, gde ćemo dobiti novi polet, gde se ljudi okreću k Gospodu i dragovoljno primaju našu vest.

U Delima, gde se opisuje razvoj crkve, naglasak je obično na sposobnosti ljudi. Nastojimo da izgradimo svedočanstvo Gospoda Isusa u oblastima gde su ljudi spremni da to prihvate. Međutim, Bog ponekad šalje čoveka ili ženu u neku oblast gde ljudi nisu spremni da ih prihvate i gde će on ili ona služiti kao svedoci bez obzira na slabe rezultate i velike poteškoće. Hristovi učenici koji imaju poslanje ne bi trebalo nikad da se pokolebaju, ako i većina ljudi potpuno odbaci njihovu vest.

Razvoj kroz odbacivanje

Videli smo šta je Jezekilju rečeno da uradi. Mogli bismo opisati Božje predskazanje: "Šaljem te ovom narodu koji te neće čuti, koji neće odgovoriti na tvoju poruku, i koji će te odbaciti. Pružiće ti ogroman otpor, ali ja ću ti uliti snagu". Međutim, Jezekilj je od Boga primio utešnu reč obećanja koja će dati podsticaj njegovom srcu. "I poslušali ili ne poslušali, jer su dom odmetnički, neka znaju da je prorok bio među njima" (Jezek. 2,5).

Danas ova reč predstavlja veliki poziv, jer su nam potrebni hrišćanski radnici koji će svojim životom pokazati da ih je Bog pozvao, da su muškarci i žene preko kojih sam Bog govori. Može se reći da su oni proroci koje je Gospod poslao. Čuli ih ljudi ili ne, prihvatili oni njihovu poruku ili ne, znaće da je prorok među njima.

Jezekilj je osećao da mu je potrebna hrabrost u situaciji u kakvoj je, jer je znao da oni neće prihvatiti poruku. Dva puta srećemo izraz ne boj se. U drugom poglavlju, šestom redu, Božja zapovest glasi: "I ti, sine čovečji, ne boj ih se niti se boj njihovih reči". I ponovo na kraju istog stiha on kaže: "Ne boj se njihovih reči i ne plaši se od njih što su dom odmetnički." Da bi naš rad u svedočanstvu za Gospoda Isusa bio efektivn, moramo savladati strah od naroda - ljudi. Često nas taj strah od naroda dovodi u nepriliku, naročito ako se nalazimo tamo gde će našu vest neizbežno prezreti.

Biblija za doručak

Kakvu je to poruku Bog saopštio Jezekilju? Sam prorok je dao slikovit prikaz načina na koji je primio reč Božju.

"Ali ti, sine čovečji, slušaj šta ću ti kazati, ne budi nepokoran kao taj dom nepokorni; otvori usta, i pojedi šta ću ti dati. I pogledah, a to ruka pružena k meni, i gle, u njoj savijena knjiga. I razvi je preda mnom, i beše ispisana iznutra i spolja, i beše u njoj napisan plač i naricanje i jaoh. I reče mi: Sine čovečji, pojedi šta je pred tobom, pojedi ovu knjigu, pa idi, govori domu Izrailjevom. I otvorih usta, i založi me onom knjigom." (Jezek. 2,8-10; Jezek. 3,1-2)

Gutanje Božje reči je prilično neobično, zar ne? Čudna je to zapovest koja mu kaže da pojede knjigu (svitak), a ne da je pročita. Šta se krije

iza ovog simbolizma?

Gospod je poučavao Jezekilja, naglašavajući da poruka koju mu je dao treba da postane deo njega, da ga potpuno prožme, da postane deo njegovog bića. Ova slika gutanja svitka takođe se javlja u Jeremiji 15,16: "Kad se nađoše reči Tvoje, pojedoh ih, i reč Tvoja bi mi radost i veselje srcu mom, jer je ime Tvoje prizvano na me, Gospode Bože nad vojskama." I Jeremija i Jezekilj su znali kakvo je to ushićenje pretvoriti Božju reč u središnji deo svoga života. Kada govorimo u ime Gospoda Isusa, veoma je značajno da Njegova reč proдре do centra samog našeg unutrašnjeg bića kako bismo prenosili vest koja je prvo delovala u našim srcima, vest koji smo sami proživeli. Jedino na takav način naša vest ima pečat autoriteta. I svaki put kada je sa nekim podelimo, naša će vest biti sveža. Dakle, ako želimo da drugima zvučimo ubedljivo, vest mora poticati od Boga, i ona mora prvo progovoriti našim srcima, postati deo nas. Tek tada možemo uspešno sa njome uticati i na druge.

Slatko i gorko

Svitak koji je uručen Jezekilju beše ispisan sa obe strane. Beše potpuno ispunjen, bez ijednog praznog mesta gde bi Jezekilj mogao nešto dodati. Beše to nadahnuta reč Božja. Kad ju je prorok pročitao, uvideo je da je njena poruka tužna - osuda i opomena narodu. Takvu poruku nije bilo lako preneti. Kada je uzeo taj svitak i počeo da ga jede, primetio je: "... pojedoh je, i beše mi u ustima slatka kao med." (Jeze. 3,3).

Kada nam se Bog obraća, osećamo se počastvovani time što nas je on poslao. U početku osećamo radost što smo primili vest od Gospoda. Međutim, kasnije je Jezekilj počeo da shvata šta će sve biti uključeno u njegovu ulogu proroka. Bog mu je rekao na kakav će odgovor i prijem naići. On ne beše poslat narodu koji govori drugim jezikom. On nije kao misionar išao u stranu zemlju gde su ljudi imali drugačije običaje. Bog ga je poslao njegovom narodu. Međutim, upravo će mu se taj njegov narod snažno usprotiviti. Dok je razmatrao taj poziv, on je, mislim, počeo da se koleba. Kako je izgledalo da njegova odluka da poslušati slabi, ponovila se vizija koju je imao u prvom poglavlju. Ta se ista vizija ponavlja po treći put na kraju trećeg poglavlja.

Bog je ponovo prikazao Jezekilju viziju svoje

veličine i slave, podsećajući ga da je On na prestolju i da će ga poslati kao svog predstavnika. Tako je Jezekilj poslušao. U stihu 14. se navodi: "I duh me podiže i odnese i iđah žalostan od srdnje u duhu svom; ali ruka Gospodnja silna beše nada mnom." On je prvo uzeo knjigu i pojeo je; njen ukus beše sladak kao med. Sada vidimo da je gnevna srca. No, mislim da se nije žalio na Boga. Pretpostavljam da njegova ogorčenost beše kajanje zbog grešnosti njegovog naroda, pošto je video slavu i svetost Božju žestoko suprotstavljenu ljudskoj bezbožnosti. Uvideo je tragediju njihovog stava prema Bogu, njihove idolatrije, njihovog odbacivanja Božje ljubavi, njihovog odbijanja da poslušaju reč Božju. Toliko se poistovetio sa Bogom da je u dubini svoga srca osetio ogorčenost i teški jad.

Tačka sa koje nema povratka

Ipak, on se nije mogao vratiti, jer kaže: "... dođe onde nada me ruka Gospodnja". Neki drugi prevod to jasnije kaže: "... Duh me Jahvin čvrsto pritisnuo". Znači, Jezekilj je bio osetljiv prema delovanju Duha Božjeg na njegov život. Isti Duh koji je odveo Isusa u divlinu da ga đavo iskuša i koji je naterao Pavla da pođe u Jerusaleim "opsednut Duhom", vodio je sada Jezekilja u "u Telaviv, koje stanovaše na reci Hevaru". Kada je stigao u taj centar izgnanika, sedeo je među njima sedam dana bez ijedne reči, potpuno omamljen.

Prvo što treba da uradimo kada ljudima svedočimo o našem Gospodu verovatno je da sedimo među njima, ništa ne govoreći - da slušamo, pokušamo da razumemo, da počnemo da ih prihvatamo i da čekamo kad će nam Bog reći da je pravo vreme da progovorimo. Tih sedam dana ćutanja, razmišljanja i pokušaja da razume ljude kojima beše poslat, predstavljali su za Jezekilja veoma značajan uvod u njegovu službu. "A posle sedam dana dođe mi reč Gospodnja govoreći: Sine čovečji, postavih te stražarem domu Izrailjevom, da slušaš reči iz mojih usta i opominješ ih od mene." (Jeze. 3,16-17). Reč Gospodnja dolaziće Jezekilju neprestano, ne samo jednom. Trebao je, da govori u ime Božje kad god bi čuo reč Gospodnju. To je ono što Bog smjera sa svojom decom koja ga iskreno služe. Oni u poslušnosti govore reč Božju koja do njih dopire.

Stražaru, šta je sa bitkom?

Jezekilj je naročito odabran da bude Božji stražar. Izgleda da položaj stražara, tj. čuvara, tada bio veoma važan. No, danas na našu nesreću, ovaj položaj za nas nema neki veliki značaj.

Jezekilju je ta slika bila dobro poznata. Potpuno je razumeo svoje dužnosti Božjeg stražara koji upozorava ljude na nesreću koja se približava. Bio je određen da objasni razlog Božjeg suda.

"Kad kažem bezbožniku: Poginućeš, a ti ga ne opomeneš i ne govoriš mu da bi odvratio bezbožnika od bezbožnog puta njegovog, da bi ga sačuvao u životu, onaj će bezbožnik poginuti sa svog bezakonja; ali ću krv njegovu iskati iz tvojih ruku. A kad ti opomeneš bezbožnika, a on se ne vrati od bezbožnosti svoje i sa zlog puta svog, on će poginuti s bezakonja svog, a ti ćeš sačuvati dušu svoju." (Jezek. 3,18-19)

Pod snažnim utiskom koji je poziv na njega ostavio, Jezekilj je izašao i još jednom mu beše prikazana slava Božja, koja ga natera da padne ničice pred Gospodom. Pošto Duh ponovo uđe u njega, on beše opet postavljen na noge i date su mu naročite upute kako da uspešno prenese vest.

U poglavljima koja slede, Jezekilj je upotrebio vizuelna sredstva da privuče pažnju naroda. Njegove grafičke ilustracije - na kojima je sam prorok bio vešt - zahtevali su ličnu disciplinu i poštovanje. Sam njegov način života - uključujući i strogi post, tj. dijetu - zahtevalo je jako puno poštovanja. Propovedao je reč Božju ne samo rečima, već i delima. Jezekilj beše tako predan Bogu da je bio spreman da učini sve što mu Bog zapovedi, bilo kako to beše teško ili nezamislivo. Čak ga ni tuga ličnog života nije mogla pokolebati u izvršavanju zadatka kojeg mu je Bog poverio. Onog dana kada je umrla njegova žena - koja beše radost njegovih očiju - zatražio je da razgovara sa narodom. Njegovo odbijanje da posmatra jadikovke koje su bile običaj te kulture, beše deo Božje opomene koja se ticala suda koji će zadesiti neposlušnu decu Izraelovu.

Jezekilj ne bi nikad ostao tako nepokolebljiv i hrabar svedok da mu se nije prikazala vizija Božje moći i svetosti, i da nije bilo moći Duha koja ga je držala i održala. Danas više nego ikad i nama treba ovakva vizija Boga, da bi prvo

mi a onda i ljudi u crkvi doživeli "promenu svesti". Bili ponovo pokrenuti da približavaju Bogu, da ponovo hodaju putem svetosti i predanja. ◀

Izvor: Iskre 3/1985.

REFORMACIJA ILI PROBUĐENJE?

Džim Elif

Iako mnogi ne vide, činjenica je da je zdrava, živa i osnovna istina odbačena iz postavki moderne crkvene evangelizacije. Postalo je zastrašujuće do koje je mere evangelizacija lišena nekih evanđeoskih istina. Nužne doktrine poput: Božje svetosti i Njegove pravedne srdžbe, opravdanja po veri, posvećenja, pokajanja i obnove, su temeljne doktrine na kojima su rasla nekadašnja probuđenja.

Mnogi ne znaju da je *Jonathan Edwards* propovedao seriju propovedi o opravdanju po veri kada je došlo veliko duhovno probuđenje u Novu Englesku, da su većina škotskih probuđenja bila ispunjena serijom propovedi o obnovi, da je Poslanica Rimljanima imala istorijski značaj kao oruđe velikih probuđenja. **Zdrava doktrina je bila srž probuđenja.** Na žalost, danas većini evanđeoskih hrišćana nije važno šta veruju, već su im važna osećanja i uživanje u brojnim zamenama biblijskog hrišćanstva. Ili još gore, "ljubav" im je postala "univerzalan izgovor" za lošu nauku i praksu: "Sve što trebamo jeste ljubav..."

Ima li smisla na takvom temelju probuditi samo doživljaje vernika? Probuditi samo crkveno iskustvo koje ima sentimentalnu i nedovoljnu teološku podlogu zna i povećati problem, dati verodostojnost zabludi te proširiti ono što nas je zapravo i uvuklo u nevolju. Zbog ove sumnje, dopustite mi dati izjavu koja se može lako pogrešno protumačiti: *Probuđenje, kako ga uobičajeno razumemo, bilo bi protraćeno na današnje crkve manjkavih i površnih doktrina.*

Ovo se može učiniti čudnim komentaram s obzirom da sam se i ja, kao i mnogi od vas, nadao probuđenju i propovedao o njemu. No, moje uverenje se tiče uobičajenog, jednostranog razumevanja probuđenja koje preteže u većini krugova. Kao što je *A.W. Tozer*

rekao: "Probuđenje ove vrste hrišćanstva koje imamo u Americi poslednjih pedeset godina bilo bi najveća tragedija ovog veka, tragedija zbog koje bi crkvi trebalo sto godina da je prebrodi."

Generisati ili oživeti versko iskustvo je korisno kod mrtve ortodoksije - beživotnog ispravnog verovanja. No danas, među evanđeoskim hrišćanima uglavnom nemamo mrtvu ortodoksiju, već imamo živu heterodoksiju. *Hetero* znači drugi ili različit. Heterodoksija je različito ili čak jeretičko verovanje. Kada govorimo o otkrivanju ispravnih doktrina i njihovoj energičnoj primeni na celokupan život, mislimo na reformaciju. Ne bi trebalo želiti probuđenje iskustva bez istinske reformacije doktrine. Stoga izraz probuđenje nije adekvatan našem vremenu osim ako mu ne dodamo oznaku *reformacijsko i vođeno Rečju*.

Nije pogrešno želiti probuđenje ukoliko se pod tim podrazumeva buđenje ispravnog verovanja zajedno sa oživljavanjem našeg doživljaja sa Bogom koje proizlazi (nije odvojeno od) iz zdrave doktrine. Verujem kako do većine dugotrajnih promena neće doći samo imanjem toplih ili čak snažnih, dramatičnih iskustava sa Bogom. Ono što je potrebno nekima od većih organizacija i crkava je da se "njihovo evanđelje" koje propovedaju potpuno uskladi sa Evanđeljem datom u Bibliji.

Od mnogobrojnih izbora izdvajam pitanje prirode evanđelja, jer je "evanđelje" koje se propoveda rezultiralo tako velikim otpadom (ponekad i višim od 90%), tako da je propust u doktrinalnom promišljanju o prirodi evanđelja jedna od najvećih anomalija crkvene današnjice. Na žalost, ako okupite vođe mnogih religioznih organizacija, oni će se opredeliti da ne raspravljaju o svojim verovanjima. Njihov cilj, u terminima probuđenja, je videti više iskustva ili ekspanzivni rast crkve. Ne mislim da je iko zlonameran u ovom propustu, ali još **u svest današnje crkve nije prodrla važnost reformacije doktrine**.

Radi pojašnjenja, ne želim reći da iskustvo sa Bogom nije korisno ili poželjno. Zapamtite da sam rekao da mrtvoj ortodoksiji treba iskustvo sa Bogom. Ako je to vaš opis, tada znate šta vam treba. Ne sumnjam u veliku vrednost obnovljenog iskustva. Ono šta govorim je, da je iskustvo sluga ili pomoćnik istine i da prva stvar treba uvek da je prva. Ako bacite prijašnju istinu kako biste dobili iskustvo, tada ćete u najboljem slučaju imati nešto vrlo ograničeno i trenutno,

što će na kraju dovesti do još veće heteroprakse (krivog življenja). Heterodoksija uvek vodi do heteroprakse. Bog nas je već podučio kako nastaje promena ponašanja. Posledica je istine, ne samo doživljaja. "Osveti ih istinom svojom: reč je Tvoja istina." (Jn. 17:17 RDK)

Možda će vam pomoći primer kratkotrajnog perioda javnog ispovedanja koje je pogodilo mnoge škole i crkve tokom 1995. godine (preko 50 univerziteta). Taj period karakterizuju mnoštva ljudi koji su javno ispovedali svoje grehe. Na žalost, usled svega toga, postojala je očigledna želja, u više slučajeva nego što bismo želeli priznati, da se ukloni propovedanje ili naučavanje Reči u korist neprestanih doživljaja i iskustava. Verujem, da je Bog izazvao osvedočenje koje smo videli i verujem da je moguće da grupa iskusi ispovedanje unutar biblijskih granica (žalosno što često nisu bile primenjene), ali glavna odlika nedavnog delovanja je bila potpuna odsutnost usresređenog propovedanja. Čini se da su svedočanstva ljudi o tom periodu javnog ispovedanja sadržavala određeno uzbuđenje o činjenici da uopšte nije bilo propovedanja. Bilo je kao da je propovedanje nepotrebno i da bi objašnjavanje istine smetalo radu Duha. Uporedite to sa ranom crkvom u Novom zavetu tokom početnog probuđenja. Ti ljudi bi ostali uz Pavlovo učenje i celu noć, ako im je to bilo moguće.

Ponavljam da sam potpuno srećan i verujem da je Bog bio uključen u većinu toga što se događalo tokom 1995. i svi možemo biti zahvalni za to, ali je moguće ne izvršiti Božju volju našim postupanjem sa tim velikim blagoslovom presvedočenja i božanske prisutnosti. Nećete naići na takvo minimiziranje propovedanja ni u jednom velikom probuđenju, u ranijim probuđenjima pre sredine devetnaestog veka. Čak i kad bi mogli pokazati Božje delo sa umanjenim naglaskom na propovedanje Reči, naša današnja sumnja bi još uvek iskazivala potrebu za reformirajućim Božjim delom. To nije veliki doživljaj koji traje nekoliko dana ili nedelja i koji će popraviti našu situaciju, već potpuna orijentacija na istinu i povratak promišljanju i doktrini.

Probuđenje vođeno samo emocionalnim doživljajima je više nalik kratkotrajnoj poplavi nego moćnoj reci. Uzvišeni doživljaji zasigurno ostavljaju trag, od kojih neki mogu biti dobri kad se susreću sa ortodoksijom, ali reformacijsko

probuđenje je poput plodonosne reke koja ima trajne pozitivne efekte. Kada se događa reformacija, osvedočenje nije samo u vezi našeg grešnog ponašanja, već takođe u vezi krive doktrine (ili jednostavno apatije spram težnje za istinom). Kao što mi je rekao profesor, *Don Whitney*: **"Jednako se moramo pokajati za svoje loše doktrine, kao i za svoje živote."** ◀

Izvor: Reformation or Revival? - Jim Elliff. Skraćeno i parafrazirano.

BOŽJA OBEĆANJA

Jan Vareca

"Bog nije čovek da laže, ni sin čovečji da se pokaje. Šta kaže neće li učiniti, i šta reče neće li izvršiti?" (4. Moj. 23:19 RDK)

Sećam se jednog mog doživljaja iz detinjstva koji mi je i dan-danas ostao u živom sećanju. Naime, kao 7-8 godišnji klinac ja sam maštao o tome da imam konja, pa tako sam zamolio oca i majku da mi ga kupe. Ustvari, stalno sam im dosađivao i zapitkivao ih u vezi s tim. Njihov odgovor je bio potvrđan, u stilu: "Važi, nema problema..."; "Biće, kupićemo ti konja, čim prvom prilikom odemo na pijacu..." Za mene je to bilo dovoljno i ja sam počeo u staroj šupi da pravim mesto za moga konja, očistio sam je i u nju uvukao malo sena i slame. Sanjario sam i radovao sam se mom konju koji tu treba da stigne.

Onda je došao i pijačni dan, roditelji su otišli na pijacu, a ja sam sa nestrpljenjem očekivao njihov povratak kući sa mojim konjem. No, kad' su se vratili kući, konja nisu doveli, a kad sam ih upitao gde je moj konj? Oni su prsnuli u smeh. Kada sam im rekao da su me slagali, jer su mi obećali konja, onda se njihov smeh okrenuo u bes.

Ova moja rano-životna epizoda sa konjem se dugo vremena preporučavala na porodičnim okupljanjima, kao anegdota koja je imala za cilj da zabavi goste, što je mnogima i bilo smešno i simpatično. Da, sada kada o tome i sam razmišljam kao odrastao čovek, i jeste bilo smešno. No, ono što moji roditelji nisu razumeli, je da se toga dana nešto "slomilo" u njihovom

dečaku, da se on osećao povređen i izigran, da je izgubio poverenje u njihove "reči obećanja". A to, niti je smešno, niti je simpatično. Seme nepoverenja je bilo potajno posađeno i ono će polako godinama donositi svoje gorke plodove u našem odnosu. Kako je jedan dečak mojih godina mogao znati da je njegova želja potpuno nerealna? Zašto su oni podgrejavali moje nerealne snove? Zašto mi to nisu odmah objasnili, već mi davali lažnu nadu i obećanja puna "praznih reči"?

Ovu moju *storiju* iz ranog detinjstva sam podelio sa vama samo zato, jer kroz nju želim povući neke paralele sa nama datim Božjim obećanjima u Svetom pismu. Svako od nas, zasigurno, ko se obratio Gospodu, na samom svom početku života sa Isusom je doživeo da su Božja obećanja bila glavni pokretač njegove vere. Zaista, obećanje večnog života, obećanje da smo uvek voljeni, da su nam gresi oprošteni, su bili "kameni temeljci" našeg odnosa sa Njime.

Posle nekog vremena, kad smo postali malo "matoriji u veri" i shvatili da u Bibliji postoje i mnoga druga poželjna obećanja blagoslova našeg Boga, a za koja Mu možemo verovati i koja nam s pravom pripadaju kao i ona prva, koja smo primili u "paketu spasenja", gle koje radosti?! No, vremenom moljakana i očekivana Božja obećanja kao da nas zaobiđu a mi ostanemo u nedoumici i zbunjeno se pitamo: "Zašto mi to Bog uskraćuje, kada je to obećao? Zašto drugi to dobijaju a ja ne?" Posle nekog vremena, ne usuđujemo se da više išta zatražimo od Boga, iz straha da nećemo dobiti očekivani odgovor.

Usput, interesantno je primetiti da kada nam se dešavaju lepe stvari u životu, da onda obično nikada ne postavimo pitanje Bogu: "Zašto? Čime sam to zaslužio?" Skloni smo da zasluge pripišemo sami sebi ili "pukoj kosmičkoj sreći". No, kad' nam se desi ono loše, onda smo kivni na Boga i smatramo Ga za odgovornog, te Ga pitamo ono: "Zašto, baš meni... to da se desi?" Neprihvatljivo nam je ono Jovovo: "... dobro smo primali od Boga, a zla zar nećemo primiti?" (Jov 2:10 RDK)

ZAŠTO TO OBEĆANJE KOD MENE "NE PALI"??

Ne verujem da je Bog takav da se poput mojih roditelja sa nama igra "igru obećanja", da nam

daje "prazne reči", ili da jasno kažem: da nam "prodaje maglu". Zar da se On poigrava sa našom nadom u Njega? Ne verujem u to, jer se to ne uklapa u koncept Božjeg savršenog Očinskog karaktera, u Njegovu ljubav, pravednost i svetost.

Dakle, ako Bog nikako ne može biti problem, gde je onda problem? Zašto neka od Božjih obećanja blagoslova ne postanu i naši lični i stvarni blagoslovi?

Biblija obiluje obećanjima, te je neki propovednici nazivaju i "Knjigom Božjih obećanja". Pokušao sam pronaći koliko ustvari ima datih obećanja u Bibliji i naišao sam na razne brojke. Neki su izbrojali 1.200, neki 1.500, a neki čak par hiljada više od toga. No, propovednik koji je izbrojao 1.500, tačnije 1.589, kaže da u 1.420 slučajeva obećanja su *strogo uslovna*. Drugim rečima: **Ako želite za sebe prisvojiti neko od tih specifičnih Božjih obećanja, onda prvo morate ispuniti određene uslove za isto.**

Mnogi hrišćani su naučeni verovati da je obećanje spasenja besplatan dar, kao i u ostala obećanja data Bibliji da su besplatna. A pošto se ona tiču hrišćana, oni onda na njih polažu apsolutno pravo, Bog je dužan da im ih da. (Čudnog li pogleda i tumačenja Biblije?)

Da, spasenje je dar, za nas besplatan dar, jer ga je Bog prvo platio za nas. Spasenje kao obećanje stoji svakome na raspolaganju, a dobijaju ga samo oni koji ispune uslove obećanja, kako i čitamo: "Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki - *ko veruje u njega* - ne propadne, nego da ima večni život" (Jn. 3:16 EČ). Ovde je uslov jasan. Onaj "ko veruje u Božjeg Sina - Hrista" može se nadati večnom životu - imati ga!

U većini slučajeva da bi se došlo do nekih određenih Božjih blagoslova treba ispuniti neke uslove za to. Kada čitate Bibliju, i ako vas neko Božje obećanje gane u srce, onda obratite pažnju, da li tu stoji ono malo "ako", "onda", "tada" ili slična reč koja kaže da čovek treba nešto da uradi, da bi onda i Bog mogao za njega nešto učiniti. Ako postoji, onda je jasno da pre negoli Boga zamolite za taj blagoslov, da prvo sami sebe ispitajte da li ispunjavate uslove za njega, i da te uslove ispunite a tek onda se pred Bogom pozovete na obećanje.

Dakle, nije baš sve besplatno i ne dešava se sve baš pukim "pritiskom na molitveno dugme" i izgovaranjem pobožne pečat garancije: "u Isusovo ime, amin", na kraju molitve. Postoje izgleda situacije kada treba nešto konkretno učiniti da bi se nešto od Boga i dobilo?

Iz vlastitog iskustva, znam da mnogi hrišćani ovako uopšte ne razmišljaju, te iz tog razloga njihova molitvena nastojanja i njihova pozivanja na neka Božja obećanja ostaju bez odgovora, što dalje vodi u frustraciju ili u kako ja volim reći "svetu nadrždanost" prema Bogu: "Eto, drugima Bog daje a meni neće da da..." Zvuči poznato, zar ne? :-)

Dobra ilustracija kada se razmišlja o Božjim obećanjima je stolica zvana "tronožac". Da bi ste seli na tronožac on mora imati sve tri noge, inače je to nemoguće. Da bi ste "seli" (prisvojili) na neko od Božjih obećanja, onda prvo sebi treba da "istešete" sve tri nogare tronošca...

1) Obećanje treba da vam je potpuno jasno.

Često zbog manjka razumevanja nekih biblijskih fraza ili reči mi dobijemo sasvim pogrešnu ideju o nekim biblijskim odeljcima gde se nalaze stihovi sa obećanjima. Ispitajte odeljak pitanjima: *ko, šta, kada, gde, zašto*, da bi ste izvukli činjenice i razumeli suštinu. To je prva nogara.

2) Sagledavanje obećanja. To znači kritički sagledati sebe kroz uslove obećanja (ako su dati). Zapitajte sami sebe: *Da li ispunjavate date uslove? Da li je obećanje ograničeno ili ne, tj. da li se može odnositi na vas ili ne?* Nije moguće imati ispravno sagledavanje ako imate pogrešno razumevanje (odeljka) obećanja. To bi bila druga nogara i *ona zahteva mnogo razmišljanja i molitve, zar ne?*

3) Pozivanje na obećanje, prisvajanje verom.

Tek kad' u svoj tronožac postavite ovu treću nogaru, on je kompletan, tek tada se možete pozvati na Božje obećanje. Ono treba da postane deo vašeg bića, pošto ste ga prvo razumeli, zatim ispunili uslove, a sada ga konačno i "upišite na tablicu svoga srca" (Pri. 3:1-3). Naučite stihove napamet, razmišljajte o njima i verom zahvaljujte Bogu na tome. Primite obećanje verom.

I DALJE "NE PALI"...

Kao što sam već pre rekao, ako neka od Božjih obećanja blagoslova ne dolaze u vaš život, problem nije u Bogu, već je uvek u vama (4. Moj. 23:19). Moguće je da u vašem životu postoje prepreke koje čine da ne možete uživati punu Božju naklonost, da ne možete imati pristup pojedinim obećanjima blagoslova. Ove prepreke mogu biti razne, no, evo nekih najčešćih...

1) Nevera. Mnogi hrišćani se "zagreju" za određene Božje blagoslove, ali posle malo čekanja malakšu u veri i "o'lade" od njih, tj. izgube veru. Opet, neki u startu nisu skloni da veruju da im Bog želi tako nešto dati, što zbog neznanja - ne poznavanja Božjeg karaktera (Pri. 11:14), što zbog nedovoljne posvećenosti, koja gasi plamen vere.

Nevera u našim životima dolazi pod mnogim maskama i često ih ne smatramo ozbiljnim problemom. No, prema Poslanici Jevrejima nevera je bila veliki greh koji sprečio Izraela da uđe u obećanu zemlju (vidi Jev. 3), njihova vlastita nevera ih je stavila van domašaja Božjih obećanja.

2) Tajni greh. Ukoliko postoji neki skriveni greh u vašem životu, moraćete ga priznati pred Bogom i pokajati se. Gresi koje činite u tajnosti, su za Boga i te kako javni. Smešno je pomisliti da neki hrišćani misle da tajne grehe Bog "ne registruje". Pismo kaže: "Ko krije prestupe svoje, neće biti srećan; a ko priznaje i ostavlja, dobiće milost." (Pri. 28:13 RDK) Ako želite Božji blagoslov, onda ćete morati "raskrstiti" sa svim gresima, bili oni javni ili tajni.

3) Okult i idolopoklonstvo, su teški gresi koji će zapečatiti nebo nad vama. Pismo na mnogo mesta veoma ozbiljno opominje protiv ovoga, ali i daje predivno obećanje, a koje je opet uslovno.

"Nemoj se klanjati bogovima njihovim niti im služiti, ni činiti šta oni čine, nego ih sasvim obori i likove njihove sasvim izlomi. I služite Gospodu Bogu svom, i On će blagosloviti hleb tvoj i vodu tvoju; i ukloniću bolest između vas. Neće biti pometkinje ni nerotkinje u zemlji tvojoj; i broj dana tvojih napuniću." (2. Moj. 23:24-26 RDK)

Gospod svome narodu zabranjuje svaki dodir sa idolopokloničkim i okultnim stvarima. Danas

živimo u vreme prave "poplave okultizma" koja ne dolazi samo kao bujica već pre i kao tiha voda preko raznih Nju Ejdz gurua koji se često predstavljaju i kao hrišćani. No, istorija Izraela ostavlja jasnu poruku da Bog ne trpi nikakav sinkretizam, već da je On ljubomoran Bog koji svoje slave neće dati drugome (Isa. 42:8).

Takođe, uvek se iznenadim kada sretnem hrišćane koji praktikuju okult iz šale. Naime, oni tvrde da je ovo bezazleno, jer *oni u to ne veruju* i to rade čisto iz "zafrkancije", tako: čitaće horoskope, gledaće u šolju, zvaće tele(fonske)vidovnjake i sl. No, prema Pismu ovo je ozbiljan greh a ne bezazlena šala: "*A ko se obrati k vračarima i k gatarima da čini preljubu za njima, okrenuću lice svoje na suprot njemu, i istrebiću ga iz naroda njegovog.*" (3. Moj. 20:6 RDK).

Neki hrišćani čak u svojim domovima drže predmete koje imaju okultnu ili idolopokloničku pozadinu, naime na svojim putovanjima bez mnogo razmišljanja pakuju neke takve suvenire ne pridajući važnost tome šta su oni u stvari ili šta predstavljaju. Opet, Pismo jasno kaže, da ovakvo nešto Bog ne želi videti u kući svoga naroda, jer zbog toga će ona cela biti prokleta.

"Rezane bogove njihove spali ognjem, nemoj da se polakomiš na srebro ili zlato što je na njima i da ga uzmeš, da ti ne bude zamka, jer je gadno pred Gospodom Bogom tvojim. I *nemoj da uneseš gada u dom svoj, da ne budeš proklet kao i on*, nego se gadi na nj i grozi se od njega, jer je proketo." (5. Moj. 7:24-25 RDK)

4) Nepraštanje. Ovo je tako česta prepreka da je postala "normalna" za većinu hrišćana. Međutim, Pismo uči, govori da naši loši odnosi sa drugima mogu da nam zatvore pristup k Bogu, da Bog uopšte ne sluša naše molitve. Doslovno, ako smo u takvom stanju samo gubimo vreme moleći se "za ovo ili ono", naše molitve su "duhovni ćorci" (Pri. 28:9; Isa. 59:2), i Bog očekuje od nas da čuje samo jednu molitvu: molitvu pokajanja. Isus o ovome jasno govori u Mateju 5:22-26. Takođe, o ovome govori i Petar kada govori o odnosu muževa i njihovih žena, Prva Petrova 3:7. Božji zahtev po ovom pitanju je jasan: "I oprostite nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim." (Mt. 5:12 RDK). Želite da vama Bog oprost, želite da vaše molitve budu uslišane, želite Božji blagoslov? Onda vam nema druge

moraćete se naučiti opraštati "dužnicima svojim". To nije teško, jer je praštanje odluka a ne osećaj kako mi to često puta mislimo, i zahteva samo malo poniznosti koju opet tako često ne želimo pokazati.

Često naše nepraštanje ili gorčina biva vezana za naše roditelje, zbog stvari ili odnosa koji su bili "nakrivo nasađeni" u našoj porodici. No, ako ste hrišćanin i ako želite Božji blagoslov, onda ćete morati oprostiti svojim roditeljima i dati im poštovanje koje Pismo zahteva da im se ukaže: "Deco! Slušajte svoje roditelje u Gospodu: jer je ovo pravo. Poštuj oca svog i mater: ovo je prva zapovest s obećanjem: Da ti blago bude, i da živiš dugo na zemlji." (Ef. 6:1-3 RDK) Primetite dobro šta kaže ovaj stih, jer to je praktično uslov ili temelj za sve ostale Božje blagoslove.

5) Neposlušnost je sledeći veoma čest greh kod hrišćana, toliko, da je takođe postao "normalan". Mnogi vernici su selektivno poslušni Svetom pismu. Naime, neke stvari koje Pismo zapoveda da čine, oni "ne bi da čine", jer se ne uklapaju u njihovu "teološku misao", neke su neprivlačne, neke "suviše radikalne". No, ako je Isus vaš Gospod, što znači Gospodar, onda nije mudro se pred Njime "praviti pametan", jer na kraju, može lako da nam se desi da se nađemo u onoj grupi što je vikala: "Gospode, Gospode..." (vidi Mt. 7:21), znate dalje...

Greh nije samo ono što činite, već je i ono što znate da treba da činite a ne činite. To su tzv. *gresi propusta* (Jak. 4:17). No, Boga ne zadovoljava selektivna poslušnost, a za izvratanje jasno datih svojih zapovesti On kaže da je to greh ravan čaranju (okult, idolopoklonstvo, 1. Sam. 15:23). Ukoliko patite od greha samovolje, onda ćete morati da ga se rešite, jer on vas sprečava da steknete punu Božju naklonost.

6) Nezrelost je jedna od možda najčešćih barikada koja stoji na punu našim blagoslovima. Naime, mi najčešće razmišljamo na sledeći način: "da imamo", "da radimo", "da postanemo", "da služimo", "da propovedamo" i sl., dok Bog želi da "da budemo". Tačnije, "da ličimo" na Njegovog Sina, da budemo *Hristoliki*, da donosimo "plodove Duha" (Rim. 8:29; Jn. 15:8; Gal. 5:22-24). Bog je zainteresovan da u nama vidi karakter svoga Sina više od svega drugog. Ako će neke naše određene želje učiniti da nas udalje od Njega i od ove Njegove prve želje za nas, onda svakako na nju neće

odgovoriti, jer naši prioriteti nisu i Njegovi prioriteti.

Često odbijamo da prihvatimo činjenicu da blagoslovi sa sobom donose i određene odgovornosti (Mt. 25:21; Lk. 16:10). Ako nismo dovoljno stasali u tome, Bog nam neće dati ono što priželjkujemo i to za naše dobro, jer nas voli. Uostalom, da li bi ste svom petogodišnjem detetu kupili pravi revolver, samo zato što ono to tako žarko želi i moli vas? Naravno, da ne bi. No, Bog je savršeniji roditelj, bolji od bilo koga od nas i zna više od nas (Lk. 11:11-12).

7) Ovo nije konačna lista prepreka koje stoje na putu blagoslovima. Ostale prepreke kojih ima u vašem životu moraće sami da otkrijete, ja sam ovde nabrojao samo neke koje su veoma uobičajne. No, budite sigurni u to da ako ste rešeni da se približite Bogu i da uđete u Njegovu punu naklonost, da će vas sam Gospod voditi u tome, pokazivaće vam na balast kojeg treba da se rešite, a i put i način za to. Dakle, vaš je posao da uzorete krčevinu (parlag) vašeg života plugom pokajanja za seme obećanih Božjih blagoslova (Os. 10:12-13).

IZBORI SE ZA SVOJE BLAGOSLOVE!

Božja obećanja su sigurna, Biblija jasno kaže: "Jer koliko god ima Božijih obećanja, u njemu su 'da'. Zato i govorimo amin preko njega, Bogu na slavu - preko nas." (2. Kor. 1:20 EČ) Ovo "da" znači "sigurno i istinito". Sva obećanja koja je Bog ostavio svome narodu su "sigurna i istinita". Međutim, da bi zaista postala i moja, ja na njih moram odgovoriti sa "amin", tj. reći u veri "da tako je", jer Njegova obećanja se ostvaruju samo na onima koji u njih veruju (Jev. 11:6).

Naučili smo da postoje uslovljena obećanja, ali i prepreke koje im stoje na putu, a to znači da možete u neka obećanja verovati i pozivati se na njih koliko god hoćete, ali ako niste ispunili uslove tih obećanja, nećete ih nikad ni imati. Ovo možda zvuči malo frustrirajuće za našu generaciju koja želi "sve i odmah" i ako je moguće bez imalo truda i rada - onako po instant principu ako je to moguće.

No, ako malo razmislite mi se svakoga dana susrećemo sa "uslovljenim obećanjima". Npr. da bi skuvao ručak po nekom receptu, moram se držati onoga šta recept kaže, ispuniti uslove

koje on postavlja da bi na kraju dobio jelo koje mi je autor recepta obećao. (Znam, nekima od nas ne uspe, ali nije kriv recept već kuvar.) Svakodnevni život je ispunjen raznim obećanjima koja traže da se učini nešto da bi se dobilo nešto. Zašto nam onda (duhovni) rad na ispunjenju uslova Božjih za obećanja, koji donose večne blagoslove tako teško pada? Ili, možda ne verujemo u njih...?

U Jevrejima 10:36-39, čitamo poziv i izazov:

"Vama je, naime, potrebna istrajnost, da izvršite volju Božiju i primite obećanje. 'Jer još malo, vrlo malo, pa će doći onaj koji treba da dođe i neće odocneti. A pravednik moj živeće od vere, ako li ustukne, moja duša neće uživati u njemu'. A mi nismo od onih koji bojažljivo odstupaju - na propast, nego od onih koji veruju - da steknu život." (EĆ)

Želimo li da vidimo neke Božje blagoslove i u svome životu, onda moramo biti spremni da se za njih pred Bogom i izborimo, poput Jakova kod Javoka (1. Moj. 32:24-31). ◀

ZDRAVA NAUKA

G.T. Starling

- Šta je to zdrava nauka?

Mnogo je toga napisano o potrebi da se održi ispravnost u učenju vernika. Međutim, jako je malo rečeno o tome šta je u stvari "zdrava nauka". Radi toga, razmotrimo rečenice iz Pavlovih pisama upućenih Timoteju i Titu, u vezi sa "zdravom naukom", i pokušajmo da otkrijemo na šta je to ovaj apostol mislio kada je upotrebio ove izraze. Članak koji sledi razmotriće izvore protivrečja među hrišćanima, a koji su prikazani i u nekim poslanicama.

Pravo značenje izraza "zdrava nauka" jeste "zdravo učenje". Reč koja je prevedena kao "zdrava" jeste *hygiaino*, iz koje je izvedena reč "higijenski". To je uglavnom medicinski naziv i tako se i koristi u Luki 7,10, gde piše da je otkriveno da je stotnikov sluga "potpuno zdrav". Reč prevedena kao "nauka" jeste *didaskalia*, koja se odnosi ne samo na sadržaj učenja, već isto tako i na sam čin učenja. Prema tome, ona

obuhvata i nauku i način na koji se ona uči.

Moguće je na osnovu materijala iz Biblije dati nekoliko pozitivnih tvrdnji u vezi sa "zdravom naukom":

1. Zdrava nauka je saglasna sa Evanđeljem (1. Tim. 1,10).
2. Zdrava nauka je saglasna sa štovanjem Boga (1. Tim. 6,3).
3. Zdrave reči su one koje su date "u veri i ljubavi koja je u Hristu Isusu" (2. Tim. 1,13).
4. Zdrava nauka je ozbiljno propovedanje Reči (tj. Pisma) sa poukom, karanjem, popravljanjem i odgajanjem da se čovek opremi za svako delo ljubavi (2. Tim. 3,16; 2. Tim. 4,4).
5. Privrženost zdravoj nauci omogućuje čoveku "autoritet u propovedanju", tj. u konfrontaciji (Tit 1,9).
6. Zdrava nauka uvek vodi zdravoj veri, a ova ka zdravom (posvećenom) životu (Tit 1,10-13; Tit 2,1).
7. Zdrav govor je povezan sa dobrim vladanjem, celovitošću i dostojanstvom (Tit 2,7).

U isto vreme, moguće je dati i nekoliko određenih tvrdnji u vezi sa "zdravom naukom", koja je suprotstavljena ostalim oblicima učenja:

1. Zdrava nauka se uvek suprotstavlja đavolskoj nauci (1. Tim. 4,1-8).
2. Zdrava nauka se suprotstavlja taštini, nesuglasicama, prepirci i zloj svađi (1. Tim. 4,3-5).
3. Zdrava nauka se suprotstavlja (verskim) mitovima koji zadovoljavaju "šakaljive uši" (2. Tim. 4,3).
4. Oni koji svojim življenjem sramote Evanđelje ne mogu nikada reći da žive u skladu sa zdravom naukom (Tit 2,6-10).

Pažljivo razmatranje ovih izjava koje se odnose na "zdravu nauku" uveriće nas da se ovakva nauka može jedino naći i zasnivati na Svetom pismu, što daje učenje čiji je rezultat zdrava vera i čist život. Nauka čiji ishod nije čistoća i

uravnoteženost života nije zdrava, bez obzira koliko njene postavke zvučale sjajno. Učeći na taj način, apostol je veran Gospodu koji reče: "Tako svako drvo dobro rodove dobre rađa, a zlo drvo rodove zle rađa. Ne može drvo dobro rodova zlih rađati, ni drvo zlo rodova dobrih rađati." (Mt. 7,17-18). Rod nauke nije samo vera, već i delovanje zasnovano na toj veri. Prema tome, ishod zdrave nauke nisu samo pravilna mišljenja, već i zdrava dela koja slave Boga i Sina Njegovog.

"Ishod zdrave nauke treba da bude zdrava vera, ljubav i strpljenje."

Da još bolje razumemo šta je sadržaj ove "zdrave nauke", treba razmotriti dužnost Božijih upravitelja, tj. crkvenih nadglednika, koje su se trebale odrediti u svakom gradu. Pavle nalaže, da nadglednik mora da "se drži verne reči po nauci, da bude kadar i savetovati sa zdravom naukom, i pokarati one koji se protive" (Tit 1,9). Izraz koji je ovde preveden kao "reči po nauci" jeste *pistou logou* (doslovno: "istinita reč"). Ovaj isti izraz se pojavljuje na još pet drugih mesta u ove tri poslanice i uvek se odnosi na neko određeno učenje. Ova učenja otkrivaju šta je "istinita reč" koja omogućuje nadgledniku da opominje u zdravoj nauci. Ako se ova učenja verodostojno prenose i ako se slede do njihovih logičnih zaključaka, ishod će biti izgrađen hrišćanski karakter - a to je očigledan cilj "zdrave nauke". Apostol pet puta, kaže: "ovo je istinita reč" ili "sigurna je reč". Oba su ova izraza na grčkom *pistou logos* (ili neki njen oblik), a isti je izraz upotrebljen i u Titu 1,9, kao što je gore spomenuto. Ovih pet "istinitih reči" su:

1. "Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike." (1. Tim. 1,15 RDK)
2. "Ako neko želi (crkveno) nadgledništvo lepu (uzvišenu) službu želi" (1. Tim. 3,1 SSP, naglasak dodat).
3. "Jer telesno obučavanje malo je korisno, a pobožnost je korisna za svašta, imajući obećanje života sadašnjeg i onog koji ide." (1. Tim. 4,8 RDK).
4. "Istinita je reč: ako s Njim umresmo, to ćemo s Njim i oživeti. Ako trpimo, s Njim ćemo i carovati. Ako se odrekemo, i On će se nas odreći. Ako ne verujemo, On ostaje veran; jer se sam sebe ne može odreći." (2.

Tim. 2,11-13 RDK).

5. "... da se oni koji veruju u Boga potrudu da prednjače u dobrim delima; to je za ljude dobro i korisno." (Tit 3,8 SSP)

Odmah se može uočiti da su spasenje, obećanje spasenja i verna služba Bogu suština i srž ovih "istinitih reči". Takođe, sledi da je to suština i srž "zdrave nauke". Sve što je više od ovoga dovodi do svađe ljudi koji su lišeni Božje istine. No, treba uočiti da ove reči obuhvataju čitavo polje hrišćanske vere i dužnosti. Ove reči započinju glavnim načelom hrišćanske vere: "Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike".

Međutim, ova značajna činjenica zahteva i određeni odgovor grešnika, jer On je Spasitelj samo onih koji veruju, koji su odgovorili na Njegov poziv. Potpuno uvereni u ovu važnu činjenicu, ljudi su svoju nadu položili u živoga Boga. Ova nada izvire iz Njegovog obećanja da će oni koji su sa Njime umrli, sa Njime i živeti. Dalje, taj život sa Njime biće život odane izdržljivosti, jer On će se odreći onih koji se odriču njega. Zato oni koji veruju u Boga treba da nastoje da se posvete delima ljubavi. Jedno od ovih dela ljubavi, delo koje odgovara zrelim učenicima Gospoda, jeste delo nadgledničke službe. To je "uzvišena služba" (grčki *kalon ergon*). Ova služba je samo jedan primer "dela ljubavi" kojima svi hrišćani treba da se posvete (Tit 3,8).

Ono što je zaista od izuzetne važnosti jeste da su "dela ljubavi" ona dela koja su pokrenuta i nadahnuta Evanđeljem. Rečenica u Poslanici Titu 3,8 ovo savršeno razjašnjava. Učenje koje čini da vernici postanu vršioци jeste učenje koje se odnosi na "stvari" o kojima se govorilo u prethodnom odlomku. U tekstu Tit 2,1-3,7 opominje se da se "uči način života koji se slaže sa zdravom naukom". Date su određene upute, koje govore na kakvi se način života misli, za razne vrste ljudi, i sve su one ukratko izložene u uputstvu da starci treba da budu "zdravi u veri, ljubavi, trpljenju..." (Tit 2,1-2). Prema tome, rezultat zdravlja nauke treba da bude zdravlje vere, ljubavi i strpljenja. Razlog zašto da se živi životom koji je ovde opisan izložen je u Titu 2,11-12. "Jer se pokaza blagodat Božja koja spasava sve ljude, učeći nas da se odrekemo bezbožnosti i želja ovog sveta, i da pošteno i pravedno i pobožno poživimo na ovom svetu".

Božji darovi ljudima treba da dovedu do

promene u načinu na koji ljudi žive. To je jedna od ključnih pojedinosti Evanđelja, jer ono "uči" da ljudi treba da se odreknu predašnjeg života i da žive pobožno, čekajući konačnu nadu i slavu. Ovo je dalje razrađeno u poslednjim redovima gore navedenog odlomka, Titu 3,3-7. U ovim se stihovima apostol osvrće na svoj predašnji život u neposlušnosti, ali ističe da je došlo do promene u takvom životu pojavom Božje dobrote i Njegove ljubavi prema ljudima. Pavle ovde tvrdi da ga je Bog spasio po svom milosrđu, preko kupelja ponovnog rođenja i obnove koju čini Duh Sveti, da svi ljudi mogu biti opravdani i baštinici večnoga života kome se nadaju. To je ono šta je Tit obavezan da stalno tvrdi... da se oni koji veruju u Boga nastoje posvetiti delima ljubavi. Dakle, prema njemu, "donosi potpunu korist", i suprotstavljeno je onome šta, u najboljem slučaju, "donosi malu korist" (1. Tim. 4,8), a u najgorem slučaju služi na propast slušateljima (2. Tim. 2,14).

Prema tome, zdravlje nauke ne treba meriti privrženošću spekulativnim (teološkim) teorijama, niti razjašnjavanjem detalja prilikom pravilnog tumačenja svih nejasnih (sivih) odlomaka u Bibliji. Zdravlje nauke se pre svega vidi u vernom pouzdanju u Isusa kao svoga Spasitelja, u vernoj objavi spasenja koje je u Njemu, i u obnovi života u saglasnosti sa Njegovim životom ponizne ljubavi. Dok sve ostalo može dobro poslužiti kao predmet istraživanja i zaključivanja, ono se nikad ne može tako oblikovati da postane suština zdrave nauke ili zajednice svetih.

Zaista, završavajući svoju opomenu Titu, apostol ga je upozorio (ali i one koji mu slede) ovim rečima: "A budalastih zapitkivanja i rodoslovlja i svađa i prepiranja o zakonu klone se, jer su beskorisna i ništavna. Čoveka jeretika posle prvog i drugog savetovanja izbegavaj, znajući da se takav izopačio i da greši, te sam na sebe navlači osudu." (Tit 3,9-11 EČ)

Koliko se samo protivrečnosti i raskola moglo izbeći među hrišćanima da su se isti verno držali ovih reči i klonili spekulativnih teoloških razmatranja koja nemaju nikakve veze sa zdravom naukom. ◀

Izvor: Iskre 5/1985.

HVATANJE MALIH LISICA

David R. Reid

"Pohvatajte nam lisice, male lisice, što kvare vinograde, jer naši vinogradi cvatu." (Pesma nad pesmama 2:15 RDK)

Proleće je godišnje doba kada sve počinje da cveta - uključujući i ljubav. Hladni, oštri vetrovi i gole grane nestanu. Topli, lagani povetarac i raznobojni pupoljci ispune prirodu. Tako je dobro biti živ! I sa kojom samo dobrodošlicom prihvatamo šetnju parkom ili šumom - naročito ako je u pitanju ta posebna osoba?

No, sačekajte malo! Kakve veze ima sva ova priča o ljubavi-u-proleće sa Biblijom? I kakav je to naslov ovog članka? Zasigurno ne zvuči previše biblijski! Pa, Biblija nam puno toga govori o ljubavi među polovima - uključujući i "cvatuće romanse." U stvari, cela knjiga Starog zaveta koja se zove Pesma nad pesmama jeste o ljubavi i romansi. A što se tiče naslova ovog članka, možete videti po stihu navedenom na početku, da je uzet pravo iz Biblije. Ideja o "hvatanju lisica" je figurativni izraz o nečemu važnom u ljubavnoj vezi. Dakle, ovaj izraz nema nikakve veze sa "ganjanjem" suprotnog pola! Međutim, pre nego li pređemo na "hvatanje lisica" hajde da malo uopšteno govorimo o Pesmi nad pesmama.

Ima hrišćana koji nikada nisu ni pročitali Pesmu nad pesmama, a kamoli je temeljno proučavali. Oni hrišćani koji je jesu, znaju da nisu svi teolozi i komentatori Biblije složni u tome kako bi ovu Knjigu trebalo protumačiti. Mada, postoje druga tumačenja, tradicionalno i najpopularnije jeste i istorijski prikazana istinita ljubav kralja Solomona prema jednoj devojci sa sela...

Ljubavna priča

Solomon je zapazio ovu predivnu ženu, po imenu Sulamka (Pes. 6:12), dok je putovao severnim područjem svoga kraljevstva - možda je išao da pogleda neke krunske vinograde? Sulamka je radila u svom porodičnom, obližnjem, vinogradu (Pes. 1:6) kada je Solomon spazi. Nije imala pojma o tome da će uskoro postati "Pepeljuga". Radije nego da koristi svoju kraljevsku moć, da otme devojkicu za svoj harem, Solomon je odlučio da se preruši u pastira i osvoji joj srce, polako gradeći

svoju ljubavnu vezu sa njome. I plan je uspeo! Uskoro joj Solomon otkriva ko je on ustvari, i kratko nakon toga par se venčao.

Naravno da kralj Solomon nije štedeo novaca za venčanje. Svadbena povorka u svoj svojoj lepoti opisana je kri kraju 3. poglavlja; venčanje je opisano u 4. poglavlju; a početak braka opisan je na početku 5. poglavlja. Što se tiče kraljevskog dvora i u očima javnosti, ljubavna veza između Solomona i njegove neveste nastavlja da se produbljuje i postaje zrelija kako je to opisano u ostatku Pesme nad pesmama. Ovo, međutim, ne znači da se priča završava sa onih nekoliko reči: "... i oni su živeli srećno do kraja života..." Ne, ovo nije neka bajka, nego istinita životna priča - iako je napisana u poetičnom obliku.

Male lisice

U 5. poglavlju, na primer, vidi se da se stvorio nesporazum među ljubavnicima. I na kraju 7. poglavlja te na početku 8. poglavlja čini se kao da je Sulamka postala malo nervozna zbog svega onoga što javni život u kraljevskoj palati od nje zahteva. Želela je više da Solomona ima samo za sebe, tamo nazad u jednostavnom selu gde je bila odrasla. Oh, biti oslobođena od svih društvenih pristojnosti i zabrana javnog pokazivanja osećanja i moći poljubiti svoga muža u javnosti (Pes. 8:1).

No, uprkos ovim talasanjima, ljubav između muža i žene nastavila je da raste. Njihova je ljubav trijumfalno nad nesporazumima. Oni nisu dozvolili da male frustracije oglodaju njihovu vezu. Kada bismo samo i mi tako radili na našim ljubavnim vezama - našoj ljubavi za Gospoda, i našoj ljubavi za tu posebnu Bogom datu osobu ili koju će nam dati, i našoj ljubavi jedni prema drugima. Dakle, upravo tu postaje važan posao "hvatanja malih lisica".

Izjava o lisicama se pojavljuje blizu kraja onoga što, u Pesmi nad pesmama, izgleda kao prolećna šetnja u brdima gde sva lepota prirode izbija sa svih strana (Pes. 2:10-13). Ljubavnici tada odluče raditi na svojoj vezi i ne dozvoliti da bilo što dođe i uništi njenu lepotu. Oni upoređuju potencijalno problematična područja njihove cvetajuće romanse sa malim lisicama. Kao što lisice mogu uništiti vinograde oglodavanjem nežnih izdanaka loze, tako i mali problemi koji neizostavno nastanu u rastućoj ljubavnoj vezi mogu uništiti tu vezu. Ove "male

lisice" moraju biti uhvaćene i zaustavljene pre nego li učine još više štete.

Naše male lisice

"Male lisice" izgleda da uvek dolaze upravo kada smo uspeli sve konce povezati u našoj ljubavnoj vezi - kada "su vinogradi u cvatu." Uzmimo na primer, našu ljubavnu vezu sa Gospodom. Upravo kada izgleda da sve ide dobro, pojave se "male lisice" nemara - zanemarivanje naše dnevne zajednice sa Onim koji ljubi našu dušu, čitanje Biblije i molitva.

Koliko često "male lisice" oštih reči uzrokuju nepotrebne razdore u vezama koje bi inače mogle biti toliko divne. A onda ima onih "malih lisica" sitnih ljubomora i malih nesporazuma koji ruše vezu u "našoj ljubavi jedni prema drugima". Kako je to tužno! Bez određene akcije sa naše strane da se "uhvate", male lisice će nastaviti jesti sve dok ne postanu velike lisice!

Pa čak i ako se fraza "uhvati male lisice" protumači drugačije (jedno tumačenje pretpostavlja da su ovo reči Sulamkine braće koji kažu njihovoj sestri neka prestane sanjariti i neka se doslovno vrati u porodični vinograd i neka zaštiti lozu od lisica), priča je još uvek prepuna lekcija za nas. To je tako, jer je to životna priča. U svakoj ljubavnoj vezi koja se prikazuje u Bibliji ima mnogo vrednih lekcija koje se mogu primeniti na naše vlastite ljubavno-bračne veze i na naše hodaње sa Gospodom.

Naša ljubavna priča

Verovatno je najveća lekcija koju možemo naučiti iz Pesme nad pesmama, ta da seks u braku predstavlja mnogo više od samo neophodnog načina produženja ljudske vrste. Fizička ljubav između muža i žene je predivan Bogom dati dar. Sve dok je to u granicama koje je Bog postavio (a Biblija nam jasno označuje granicu), seks je predivan. Neki drevni učitelji nisu dozvoljavali hebrejskim dečacima da čitaju Pesmu nad pesmama sve dok ne bi napunili 30 godina, da bi dečakov misaoni život bio zaštićen od eventualnih "grešnih misli". Zaista, Pesma nad pesmama predstavlja zdravi pogled na seks i uči o svetosti ljubavi i braka.

Zato, jer ova Knjiga oslikava duboku i predivnu

ljubav između muškarca i žene, ona očigledno postaje predivna ilustracija ljubavne veze između Hrista i Crkve - Njegovog iskupljenog naroda. (Bog je odredio da ljubavna veza između muškarca i njegove neveste treba odražavati ljubavnu vezu između Hrista i Njegove neveste, Crkve, kako se to i vidi u Efescima 5:31-32). Kakvo će predivno svedočanstvo za Gospoda biti vaš brak ako već od početka odlučite da će ono oslikavati tu predivnu misteriju ljubavi našeg Gospoda za nas. Tu će trebati da uložimo mnogo truda, jer ćemo morati da uhvatimo puno "lisica". Ne dozvolite "malim lisicama" da pokvare poruku koju Bog želi preneti kroz vaš brak.

Nije uvek lako uhvatiti te prepredene male lisice, ali njihovo hvatanje nije nemoguće. Problematična područja koja se stvaraju u svakoj vezi i braku nije uvek lako "prepoznati" i "uhvatiti", ali istrajnim naporima i uz božansku pomoć zadatak se može ostvariti i ugrabiti svu puninu blagoslova. ◀

misaone refleksije

PAZI NA MOJE OČI *nepoznati autor*

Bila jednom jedna devojka, ali slepa. Mrzela je samu sebe, zbog svog hendikepa. Mrzela je sve ljude osim svog prijatelja, koji ju je beskrajno voleo. Uvek je bio pored nje, kada joj je bio potreban i nesebično joj pomagao. Obećala je sama sebi da će se, ako ikada bude progledala - udati za njega.

Jednog dana njen lekar ju je nazvao i saopštio joj da su pronašli odgovarajućeg davaoca koji joj želi dati oba oka. Operacija je uspela i ona je konačno mogla videti svet oko sebe... I tako je po prvi put ugledala i svog prijatelja.

Njen prijatelj joj je postavio jednostavno pitanje: "Da li ćeš se, sada kada vidiš - udati za mene?" Devojka je bila šokirana, kada je shvatila da je i njen prijatelj - slep. Nije želela sebi natovariti takav "teret". Nije htela da se vezuje za slepog čoveka, i odbila ga je. Njen prijatelj, njen odani prijatelj, koji joj je oduvek pružao ljubav, otišao je slomljenog srca.

Devojka je konačno mogla da vidi svu lepotu sveta oko sebe. Nije više htela da propusti ni jedan jedini trenutak života. Htela je sve od života i počela je živeti veoma ubrzano...

Nakon nekog vremena dobila je pismo od svog bivšeg prijatelja, a nekada jedinog prijatelja:

"Od srca ti želim da imaš potpunu sreću u životu. Uvek sam želeo da te usrećim. Srećan sam što "dišeš", što živiš život punim plućima. No, hteo bi da te zamolim za samo jednu sitnicu. Ljubljena moja... Molim te, pazi dobro na moje oči."

"Po tom se pokazala Božija ljubav prema nama, što je Bog poslao u svet svog jedinorodnog Sina - da mi njime živimo. Ljubav je u ovome: ne da smo mi zavoleli Boga, nego je on zavoleo nas i poslao svoga Sina kao žrtvu pomirenja za naše grehe." (1. Jn. 4:9-10 EČ)

BOŽE DAJ MI *Certis Clark*

Bože daj mi radost
u običnim stvarima,
u svetlucanju trave nakon kiše
u ljubavi prijatelja
u njihovom dragom razgovoru dok leto
završava.

Bože daj mi radost
u poslovima koji pritiskaju
u sećanjima koja gore
u misli da se život troši na ljubav
u veri u Boga na kraju puta.

Bože, daj mi nadu
za svaki dan.

Smešna strana...

HALELUJA!

Jedna bakica, koja je bila veoma siromašna materijalno, ali verom veoma bogata, često je znala da za vreme bogoslužjenja glasno i euforično poviče "haleluja", na reči koje bi čula sa propovedaonice i koje bi se dotakle njenog

srca.

Ovi njeni "izlivi vere" su u mnogome smetali nekim uglednim članovima crkve, ali i starešinama. Nastojali su na razne načine da je "dovedu pod kontrolu". Jednom dok su očekivali jednog veoma važnog gosta propovednika, i bojali se da ih ova bakica pred njime ne "obruka", skovali su svoj plan za njeno učutkivanje...

Posle jednog bogoslužjenja pozvali su bakicu u kancelariju i pokazali joj dva prekrasna čebeta, i rekli joj: "Sestro, ova dva čebeta mogu biti tvoja, ako nešto uradiš za nas."

"Moja!? Divna su! Šta to moram da uradim?" Uzbuđeno je reagovala bakica dok je opipavala i zagledala čebad.

"Treba samo da iduće nedelje na bogoslužjenju čutiš. Da ne izvikuješ ono tvoje: 'Haleluja'! I posle bogoslužjenja možeš uzeti ovu čebad. Možeš li ti to?" Upita je jedan od starešina crkve.

"O, mogu. Mogu, kako da ne." Uzvratila spremno bakica.

Došla je i ta nedelja, i bakica je pristigla u crkvu, kao i cenjeni gost propovednik. Bakica je nekako uspevala da se kontroliše, nije vikala: "Haleluja". No, gost propovednik je došao do možda polovine svoje propovedi, kada su je reči pogodile kao sa neba poslate.

Bakica više nije mogla da izdrži. Ustala je, i usred propovedi sa podignutim rukama glasno povikala: "Ma, imala ja čebad ili nemala čebad! Haleluja mom Gospodu!!!"

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>